Cathya MP

AME

Volumul 3

Bookzone
BUCUREŞTI, 2021

BOOKZONE

Capitolul 1

MEREU APROAPE

Sunt oameni în lumea asta care schimbă totul în jurul lor, ca prima adiere de toamnă la sfârșitul verii.

Schimbă locurile prin care trec, schimbă persoanele din jurul lor cu o simplă privire, sau schimbă pur și simplu vieți.

Ca el.

El îmi schimbase viața, și nu știam încă în ce sens, dar sunt sigură că mi-o făcuse mai frumoasă prin simpla lui prezență.

Era frig, mult prea frig să mai putem fugi de trecut, mult prea frig să mai mințim, căci apele deja înghețaseră. Era momentul adevărului și realizam că, ascunzându-l, doar amânam inevitabilul. Durea, căci asta face adevărul, rănește de cele mai multe ori, și din acest motiv ne trezim adesea îmbrățișând o minciună dulce.

Nu mă mai puteam preface că sunt fata perfectă pentru tine. Nu mi-am dat seama că trebuia să aleg între viața de dinaintea ta și viața de după tine. Era ca și cum trăisem două vieți și, când te-am pierdut pe tine, am rămas prinsă la mijloc, confuză, neștiind ce să aleg. Poate de asta am și făcut atâtea greșeli, dar acum nu mai e timp de regrete. Acum îmi știu greșelile și mi le asum. Am ținut multe lucruri ascunse de tine, de mama, de cei din jur, doar ca să par așa cum eram înainte să iubesc. Dar eu nu mai eram așa de mult timp. Nu mai eram fata aia pe care toți o cunoșteau și nu mă mai puteam preface că eram aceeași.

Trebuia să mă accept pe mine și să mă accepte toți așa cum sunt. Eu m-am împăcat cu gândul ăsta și sper că într-o zi mă vei privi în ochi şi mă vei vedea pe mine, fata de după tine,

pe mine, cea care încă nu s-a vindecat de tine și care nu ştiu dacă va avea vreodată puterea să o facă.

Îi mângâi creștetul cu gesturi lente, trecându-mi mâna prin părul lui negru care mirosea a fum de țigară și a șampon bărbătesc. Oftez. Îi cuprind capul în brațele mele, iar din când în când îi aplic sărutări ușoare pe gât. Suferam și eu la rându-mi, însă mă simțeam cumva obligată de împrejurări să-i fiu alături, să-l sprijin, oricât de tare m-ar fi durut și pe mine situația asta și oricât de greu mi-a fost să-mi destăinui secretul, să-mi amintesc iarăși de momentele acelea îngrozitoare. Conștientizez că îmi e mai greu să-l văd pe el că plânge, decât să plâng eu. Nu-mi pasă de mine, pentru că în momentul ăsta el e cel mai important. Practic nu mai știu ce să fac să-l liniștesc, deoarece plânge în ultimul hal, cum nu l-am mai văzut vreodată. De fapt, nu-l văzusem niciodată pe Sergio să plângă.

În viziunea mea, la aflarea veștii, aveam în față un Sergio nervos, impulsiv, care reacționa violent, fără să gândească de două ori, și care m-ar fi văzut vinovată sau l-ar fi băgat pe Angel în pământ în secunda doi, însă nu și acum. Bărbatul puternic, cu o mină dură și o stăpânire de sine incredibilă zăcea la picioarele mele, plângând în hohote și cerându-mi iertare în repetate rânduri, încât le pierdusem numărătoarea, precum o casetă stricată care se blocase pe ultimul cuvânt dintr-un vers, *lartă-mă.* Mă durea sufletul să-l văd atât de distrus, de sfâșiat în mii de bucăți, mai ales că Sergio era un bărbat extraordinar de puternic, de stăpân pe sine. Însă acum durerea, regretul și vinovăția puseseră stăpânire pe el și acel control părea doar o amintire. Mă emoționa ieșirea lui neașteptată și modul în care se exterioriza. Îmi arăta mai mult ca niciodată că îi păsa și că, atunci când eu eram rănită, durerea se răsfrângea și asupra lui.

Suspinele noastre spărgeau liniștea din jur, lacrimile ni se curgeau pe obraji, iar norii plumburii cerneau fulgi mari de zăpadă.

— Vreau să mor, Ame, spune printre suspine, cu o voce subțire și ciudată. Merit să mor, mai tare decât nenorocitul ăla de... nici nu pot să-i pronunț numele, căci dacă am s-o fac, nu știu cum mă voi abține să nu o iau razna și să mă duc la el.

Lacrimile lui amare mi-au udat picioarele, iar mâinile lui mă strângeau puternic, de parcă n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul.

— Să nu mai spui așa ceva niciodată! Tu ești tot ce am, mi-am potolit apoi suspinele, însă mai curgea câte o lacrimă codașă din ochii mei umpluți cu ființa lui, căci doar pe el îl vedeam în clipa asta.

— Eu ți-am distrus viața. Nu înțelegi? rostește printre suspine, cu mici pauze între cuvinte.

— Iubitule, uită-te la mine! îi ridic capul și-i prind fața în palme. Tu ești viața mea. Apoi îi sărut buzele delicat, ștergându-i lacrimile cu degetul mare. Lasă trecutul în urmă, bine? Dacă vom continua să ne agățăm de amintiri neplăcute, nu vom putea să ne bucurăm niciodată de prezent. Uite, suntem amândoi aici. De acum totul o să fie bine.

— Nu, nu, nu! Tu nu înțelegi gravitatea situației! exclamă și se ridică furtunos în picioare, gesticulând la fiecare cuvânt. Erai a mea, doar a mea, și te-am aruncat în brațele altuia, ca un prost în nemernicia mea.

Clipesc mărunt și rămân nemișcată. Un sentiment rece mă încearcă. Era egoist? Îndrăznea să fie, chiar și acum, în ultimul ceas? Înghit în sec și-mi dau seama de ce era el atât de ofuscat. Marea lui problemă era că nu mai sunt doar a lui și că am trecut și prin mâinile altuia. Egoismul lui nu avea limite, mania controlului pusese stăpânire pe rațiunea lui, din nou.

Iubindu-mă cu acest bărbat am realizat că la început încerca să-și mascheze sentimentele față de mine și că îmbrăca iubirea sub forma respectului și a fidelității, ca mai apoi să realizez că aceste două atribute nu pot exista fără sentimente de iubire adevărate. Atunci am conștientizat că bărbații tind să fie orgolioși și să își ascundă sentimentele, doar pentru a nu părea slabi în fața femeilor. A simți, pentru ei, este definiția vulnerabilității, iar un bărbat puternic nu are voie să

arate slăbiciune. Mai ales un bărbat ca el. Nu ar recunoaște în ruptul capului că adoră să fie iubiți și să iubească. Noroc că femeile, după atâtea secole în care bărbații s-au jucat de-a șoarecele și pisica au dezvoltat un al șaselea simț și au învățat să deslușească anumite sentimente, de parcă ar avea un ghid. Astfel au început să interpreteze că nu poate exista fidelitate dacă nu există iubire. Din ce se naște fidelitatea? Este simplu: nu poți să atingi alt om sau să te lași atins, dacă mintea și sufletul tău sunt pline deja cu existența altei persoane, persoana ta specială. ***Respectul este cel care ne împiedică să înșelăm, însă fidelitatea este sora geamănă a iubirii.*** Ea aduce ofrande pentru sentimentul suprem care se manifestă în multe nuanțe, în funcție de persoană, de caracter, de mediul în care am crescut. Probabil că fidelitatea este singurul indiciu care ne ajută să delimităm iubirea de o simplă amăgire. Dacă nu dispare și ne împiedică la fiecare pas, înseamnă că am dat de belea și suntem mai îndrăgostiți decât pretindem.

Acum, un gust amar al dezamăgirii îmi umple gura și plescăi, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Vreau să vorbesc, dar el mi-o ia înainte. Uraganul se dezlănțuie... Nicicând nu l-am mai văzut atât de furios pe sine. Începe să dărâme totul în jur cu o sete de nestăpânit. Vreau să mă ridic, însă n-am putere și tot ce fac e să-l privesc speriată, incapabilă să intervin. Dintr-o criză zgomotoasă de plâns, ajunge la una de nervi, izbind și urlând prin tot livingul. Nu mai știe ce să facă și încotro s-o ia, se poartă ca și cum o forță demonică a pus stăpânire pe el și i-a întunecat mintea. Turbat de furie, distruge camera de zi și toate decorațiunile de Crăciun. Rupe tot ce prinde. Ghirlandele, instalațiile și alte podoabe sunt acum pe jos, dărâmate. Pare un decor desprins din filmele de groază, iar asta mă întristează.

— O să-l omor, chiar dacă ăsta e singurul lucru pe care o să-l mai fac în viața asta de doi bani.

Cade în genunchi și izbește podeaua cu pumnul, continuând să plângă și să țipe. Își lipește fruntea de dușumeaua caldă, iar eu simt că e momentul să mă apropii de el, așa că pășesc sfioasă către trupul lui masiv care tremură îngrozitor.

Cad în genunchi lângă el și-l îmbrățișez, sărutându-i spatele și mângâindu-l cu toată dragostea mea.

— Sunt un idiot, un mare idiot și, în momentul ăsta, doar ideea obsesivă că te-aș lăsa singură pe lume, să suferi și mai mult din cauza mea mă oprește să-mi trag un glonț în cap. Eu merit să sufăr. Doar eu.

— Vreau să taci odată! îi ridic fața și-l forțez să se uite în ochii mei.

— Ce?! se întoarce către mine și își trece nervos mâna prin părul negru răvășit, șuvițe lucioase căzându-i dezordonat pe frunte.

— Am zis că vreau să taci și să nu mai spui prostii! ridic tonul și îl privesc ferm. Ajunge! E cazul să te oprești.

Sergio mă privește confuz, de parcă schimbarea mea de dispoziție îl zăpăcea. Urăsc să-l văd compătimindu-se, urăsc să-l văd așa de… slab.

— Ame… privirea i se schimbă și tonul vocii, de asemenea. Se apropie ușor. Mă prinde de încheietură, iar ochii mei coboară ușor pe locul în care degetele lui se încolăceau peste pielea mea albă.

— Astăzi e ziua în care o vom lua de la capăt. Tu și cu mine. Adevăratul tu și adevărata eu. Nu mai există secrete între noi. E timpul să faci o alegere, Sergio!

Probabil că șocul îi alterase judecata. Sigur gândea așa din cauza veștii primite, dar era timpul să înceteze.

— Te aleg pe tine. Întotdeauna am să te aleg pe tine, o spune privindu-mă în ochi, în timp ce sângele încă îi mocnea în obraji, iar focul din priviri dansa precum Morgana din deșert.

În acel moment capitulează și își ascunde fața la pieptul meu, precum un copil rușinat de chipul ud sub atâtea lacrimi. Îi prind capul în mâini și-i sărut creștetul de câteva ori, încercând să-i alin suspinele și să-i pansez rănile cu o privire caldă.

— Înjură-mă, dă-mă naibii, fă ce vrei cu mine, Ame, pentru că o merit!

Greutatea vorbelor sale era accentuată de tonul aspru pe care-l folosea. Răcnise până acum și se agitase într-atât, încât glasul îi era răgușit. Se simțea vinovat și responsabil pentru ceea ce pățisem și poate că odată îl învinovățisem și eu, dar adevărul e că fiecare aveam o parte de vină. Amândoi am fost orgolioși, ne-am rănit mult, ca doi încăpățânați și toate alegerile noastre ne-au adus aici. ***Și poate că suntem suma alegerilor noastre, iar asta înseamnă că greșeala se împarte la doi.***

— Nu pot, pentru că te iubesc. Am să te iubesc toată viața!

Iubirea asta a noastră nu e cel mai sănătos lucru, dar măcar e sinceră. Știu asta, pentru că, indiferent prin câte greutăți am trecut, suntem totuși aici, împreună, unul în brațele celuilalt. Acum știu, am fost bolnavi amândoi, infectați cu sentimentul ăsta fragil care ne-a creat dependență și ne-a consumat încet, dar nu aveam ce face. Îl voiam cu toată ființa mea.

În această clipă, el își încolăcește mâinile în jurul meu și mă sărută pe brațul drept, în cel mai sincer mod cu putință. Îmbrățișarea e sufocantă, înăuntru fiind cald, dar îmi place această senzație, deși aș fi putut rămâne fără aer în brațele astea puternice în care de fiecare dată îmi găseam liniștea și refugiul.

— Ar trebui să mă urăști.

— Nu cred că aș putea vreodată să te urăsc, deși, la un moment dat, chiar ai fi meritat.

Auzind spusele mele, el își freacă ușor vârful nasului de linia pulsului meu și respiră sacadat. Era ca și cum mirosul pielii mele îl calma, căci îi simțeam cum mușchii încordați se detensionau treptat.

— Ș,ș,ș, gata, rostesc pe un ton cald, liniștitor, trecându-mi degetele prin părul lui negru ca abanosul.

Minute bune rămânem îmbrățișați, apoi el se ridică și mă ajută și pe mine. Mergem spre dormitor, unde mă schimb într-un tricou de-al lui și mă așez pe pat. El nu se schimbă, însă se descalță și își dă jos puloverul, rămânând în blugi și tricou. Nu uită să își scoată cureaua, pentru că probabil cataracma l-ar fi deranjat și să își deschidă primul nasture de la blugi, pentru un plus de comoditate. Ne băgăm sub pilotă și încercăm să ne vindecăm unul celuilalt rănile printr-o îmbrățișare inocentă, protectivă și călduroasă, în casa de lângă lacul înghețat, sub viscolul cumplit de afară. Mi-a înconjurat spatele cu o mână, în timp ce eu stăteam cu capul pe pieptul lui masiv, mângâindu-i abdomenul pe sub tricoul subțire. Mă liniștea asta, la fel de mult cum îl liniștea și pe el. Îi puteam auzi suspinele, în jurul nostru era o liniște seacă, dureroasă, precum vremea de după furtună.

Încerc să-l liniștesc, așa că-mi plimb buricele degetelor pe abdomenul lui, numărându-i mușchii și cutele fără să-mi dau seama, reflectând la viitor, la ce va fi de acum înainte. Oare comportamentul lui față de mine se va schimba? Mă va trata altfel sau va încerca să se distanțeze de mine iarăși? Îmi era frică să nu mă părăsească din nou, căci nu puteam să prezic ce va urma... Totuși, știam că încerca să fugă de orice problemă. Când era vorba de inimă, prefera să se retragă în sine, pentru o vreme, decât să înfrunte toate neajunsurile. S-a dezis de mine de prea multe ori, încât să renunțe tocmai acum, când ne mergea atât de bine. Știam că mă iubește, dar într-un mod aparte, însă așa era el, un imprevizibil incurabil care îmi dădea palpitații de fiecare dată când era pus în încurcătură și era nevoit să dea ochii cu încercările sufletului. Nu putea totul să meargă ca pe roate, mai ales cu el.

Acceptasem asta și îmi asumasem multe riscuri atunci când hotărâsem să-i rămân alături, știindu-i stilul de viață și acceptându-l așa cum era. Nu puteam însă să renunț și la speranța că pe viitor va lăsa deoparte toate lucrurile nocive care îi periclitează viața, libertatea și sănătatea.

Deja mă gândeam la un viitor cu el. Voiam să las totul în urmă, să șterg cu buretele ce a fost rău și să terminăm cu atâta dramă. Nu mai aveam lacrimi pentru alte probleme, tot

ce voiam era liniște, normalitate și iubire. Multă iubire din partea lui, pentru că de asta aveam cea mai mare nevoie.

Dragostea vindecă! Am constatat asta după ce am tras linie, am evaluat situația actuală, am analizat trecutul dureros și am realizat că acum eram pe picioarele mele doar datorită iubirii lui. Era singurul lucru care mă mai ținea la suprafață și mă salva de depresia care mă pândea de după colț. Simțeam cum atmosfera încărcată și norii negri din jurul nostru începeau să se împrăștie, purtați parcă de viscolul de-afară și, ușor, ușor, pe măsură ce ochii îmi oboseau de la atâta holbat la fereastră, mă fura somnul.

— Nu o să mă mai părăsești niciodată, da? șoptesc pe jumătate adormită.

— Nu. Culcă-te, mă asigură și îmi mângâie duios creștetul.

Trec leneș un picior peste al lui și-mi lipesc tălpile reci de pielea lui. Cad într-un somn profund, cu zâmbetul pe buze.

A doua zi mă trezesc dimineața devreme. Afară nici nu se crăpase bine de ziuă. Nu dormisem mult, căci m-a luat somnul târziu, după ora 1 noaptea, cred. Acum era cu puțin trecut de ora 5. Singurătatea plutea în aer și trăgea de mine, că aproape am căzut din pat căutându-l pe el în partea rece și goală.

Mă târăsc din așternuturi, chioară de oboseală și mă apropii de fereastră, apoi trec cu mâna peste geamul aburit. Ninsoarea se potolise, iar Sergio făcuse pârtie și probabil plecase, deoarece urme de cauciucuri ștampilau zăpada moale.

Nu am chef de nimic, însă un sentiment de neliniște mă cuprinde și cobor greoi la parter. E totul ca înainte, minus câteva obiecte de decor pe care le-a spart seara trecută. Oftez și-mi duc mâna la frunte, sprijinindu-mă de blatul din bucătărie. Sergio îmi lăsase acolo trei croasanți și o cană mare cu cafea. Mă apropii de mobila din lemn roșiatic și pun mâna

pe toarta cănii. Constat cu dezamăgire că lichidul negricios e rece, asta după ce iau o gură și mă strâmb nemulțumită, dar nu din cauza gustului care îmi strângea stomacul, ci pentru că el plecase de mult timp. Oftez și mă gândesc că nu rămăsese mult lângă mine și probabil coborâse imediat după ce adormisem, apoi începuse să strângă pe aici în liniște și plecase. Mănânc un croasant și îi pun în bol lupului niște mâncare din dulapul de sus, însă nu pare că îi e foame. Probabil Sergio îl hrănise înainte să plece. Mă întorc la etaj și iau o pătură din dulap, pe care mi-o arunc pe umeri, înfășurându-mă în ea până la gât. Nu e frig, însă mă simt mult mai confortabil așa. Îi încalț papucii de casă care erau cu cel puțin cinci numere mai mari și încep să pășesc precum o rață pe scările din lemn lăcuit. Mă întorc în bucătărie, iau cana de cafea de pe blatul rece și o pun în cuptorul cu microunde, unde o las să se încălzească puțin. Sunt plină de stângăcii și emoții, deoarece nu știu să folosesc cuptorul ăsta al lui, de fapt, acum e pentru prima dată când îl observ. Scot cana ușor, ajutată de un prosop de bucătărie pentru că frige teribil. Constat asta după ce mă ard, evident, și mă îndrept către canapeaua confortabilă din living, mergând precum un pinguin înfășurat în păturica pufoasă. Las cana pe masa din fața canapelei și mă întind, ghemuindu-mă între perne. Dau drumul la televizor și butonez până găsesc un film romantic de Crăciun, sorbind din când în când din cafeaua fierbinte și gândindu-mă ce-o să fac cu viața mea de acum încolo.

În altă ordine de idei, mă simțeam atât de bine aici, încât aș fi vrut să nu mă mai dezlipesc de casa asta și, dacă se putea, să fie inclus la pachet și el, dar revenind cu picioarele pe pământ, nu mă puteam refugia aici și uita de restul lumii, chiar dacă era tentant. Mă gândeam cu îngrijorare și la Sergio, care plecase în miez de noapte de lângă mine, hoinărind cine știe pe unde acum. Îmi era teamă că va face vreo prostie, dar nu aveam curajul să-l sun. Practic, împietrisem pe canapea, precum statuia *Gânditorul* din marele muzeu Rodin, și nu aveam de gând să mă ridic prea curând. Stăteam chiar confortabil.

Șirul gândurilor amestecate cu intriga filmului sunt întrerupe de soneria telefonului. Era al meu, așa că mă iau după sunetul care părea că vine de sub mine și-l găsesc rătăcit printre perne. Răspund imediat ce-i văd numele.

— Ame? vocea ei părea îngrijorată și intrigată. Clar știa ceva.

O, nu! Mă paște tornada Alice Evans de care nu voi mai scăpa vie, sau măcar întreagă.

— Da.

— Ești bine?

— Da, spun cât se poate de hotărâtă.

Nu avea rost s-o mint pe Alice sau să mă ascund, însă încercarea moarte n-are.

— Minți cu nerușinare, Ame Chandler!

Îmi rotesc ochii și oftez ușor. Simțeam nevoia să mă descarc, dar nici nu doream să-i stric Sărbătorile prietenei mele bune cu dramele vieții, probabil plictisitoare pentru alții.

— Nu vreau să vorbim la telefon. Voi veni spre tine, maimuțico. Unde ești?

— Nici să nu te gândești.

— Deci, unde ești? Spune-mi, altfel te caut până te găsesc.

— Sunt la casa de lângă lac, rostesc pe un ton scăzut.

Yep. Nu mai aveam scăpare.

— Într-o oră sau două plec la drum, vin spre tine. Să te îmbraci, vreau să mergem acasă.

— Sunt acasă, șoptesc melancolică, în mintea mea derulându-se filmul dragostei imposibile cu un bărbat și mai imposibil, privind gură-cască la scena în care cei doi îndrăgostiți se sărutau sub clar de lună.

— Nu, nu ești!

— Ascultă, Ali, nu vreau să-ți strici vacanța pentru mine. Rămâi acolo și distrează-te cu Taylor. Chiar nu vreau să te deranjez. Eu sunt bine.